

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 402/2022-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Igorom Cibulom, advokátom, Hrabový chodník 4, Bratislava, proti postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 2. oddelenia vyšetrovania v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-162/NKA-BA1-2019 „*pri domovej prehliadke dňa 23.01.2021, kedy boli zaistené motorové vozidlá*“, a postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 2. oddelenia vyšetrovania v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-162/NKA-BA1-2019 „*pri zamietnutí žiadosti zo dňa 14.01.2022 o vrátenie zaistených motorových vozidiel*“ v spojení s postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kv 27/19/1100 „*pri vybavovaní žiadosti o preskúmanie postupu policajta*“ a jej upovedomením z 28. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a jeho práva „*na ochranu vlastníctva*“ podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 2. oddelenia vyšetrovania (ďalej len „národná kriminálna agentúra“) v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-162/NKA-BA1-2019 „*pri domovej prehliadke dňa 23.01.2021, kedy boli zaistené motorové vozidlá*“ (ďalej aj „*napadnuté konanie ČVS: PPZ-162/NKA-BA1-2019*“), a postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia

Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 2. oddelenia vyšetrovania v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-162/NKA-BA1-2019 „*pri zamietnutí žiadosti zo dňa 14.01.2022 o vrátenie zaistených motorových vozidiel*“ v spojení s postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „*krajská prokuratúra*“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kv 27/19/1100 „*pri vybavovaní žiadosti o preskúmanie postupu policajta*“ a jej upovedomením z 28. februára 2022 (ďalej aj „*napadnuté upovedomenie*“). Navrhuje prikázať národnej kriminálnej agentúre a krajskej prokuratúre obnoviť stav pred porušením v tomto bode označených práv a priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 1. oddelenia vyšetrovania (ďalej len „*vyšetrovateľ*“) ČVS: ORP-162/NKA-B1-2019 z 24. januára 2021 bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a zároveň podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľovi vznesené obvinenie pre zločin falšovania liekov a zdravotníckej pomôcky podľa § 170b ods. 1 a ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona a zločin neoprávneného zaobchádzania s látkami s anabolickým alebo iným hormonálnym účinkom podľa § 176 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona (ďalej len „*uznesenie o vznesení obvinenia*“). Následne došlo k zmene právnej kvalifikácie s tým, že skutky kladené za vinu sťažovateľovi budú ďalej posudzované ako obzvlášť závažný zločin falšovania liekov a zdravotníckej pomôcky podľa § 170b ods. 1 a 3 písm. b) a ods. 5 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona a zločin neoprávneného zaobchádzania s látkami s anabolickým alebo iným hormonálnym účinkom podľa § 176 ods. 1 a 2 písm. c) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona.

3. Príkazom na domovú prehliadku č. k. 1 Tp 8/2021-2-V-OSBAI z 12. januára 2021 sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava I rozhodol tak, že v predmetnej trestnej veci nariadil u osoby sťažovateľa domovú prehliadku, ktorá sa uskutočnila 23. januára 2021.

4. Listom zo 17. decembra 2021 sťažovateľ požiadal o vrátenie v ňom špecifikovaných motorových vozidiel, keďže (okrem iného, pozn.) nie sú výnosom z trestnej činnosti. Listom č. k. PPZ-162/NKA-B1-2019 zo 14. januára 2022 vo veci „*Obvinený [REDAKOVANÉ] a spol. – stanovisko k žiadosti o vrátenie zaistených motorových vozidiel - zaslanie*“ (ďalej len „*stanovisko*“) mu bolo vyšetrovateľom oznámené, že jeho žiadosti nie je možné vyhovieť. Následne (listom zo 7. februára 2022) požiadal o preskúmanie tohto postupu policajta.

5. Krajská prokuratúra vyhodnotila predmetnú žiadosť sťažovateľa ako žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku, pričom napadnutým upovedomením ho vyrozumela o výsledku takého preskúmania. V podstatnom uviedla, že vo veci postupu policajta v súvislosti so žiadosťou o vrátenie motorových vozidiel neboli zistené žiadne porušenia Trestného poriadku. Zároveň bolo opätovne uvedené, že vrátenie predmetných motorových vozidiel nie je možné vzhľadom na ďalej prebiehajúce procesné úkony. Prokurátor krajskej prokuratúry vyhodnotil žiadosť sťažovateľa o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku ako nedôvodnú.

II. Argumentácia sťažovateľa

6. Proti postupu národnej kriminálnej agentúry v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-162/NKA-BA1-2019 v súvislosti s domovou prehliadkou z 23. januára 2021 a postupu národnej kriminálnej agentúry v tomto konaní „pri zamietnutí žiadosti zo dňa 14.01.2022 o vrátenie zaistených motorových vozidiel“ v spojení s postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kv 27/19/1100 „pri vybavovaní žiadosti o preskúmanie postupu policajta“ a proti jej upovedomeniu z 28. februára 2022 podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

- a) žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku je z pohľadu čl. 13 dohovoru v spojení s čl. 8 dohovoru účinným prostriedkom nápravy;
- b) napadnuté upovedomenie krajskej prokuratúry je arbitrárne a nepreskúmateľné a je v rozpore s „Trestným poriadkom, Ústavou SR a zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná.“;
- c) napadnutým upovedomením nedošlo k náprave „nezákonného odobratia motorových vozidiel“;
- d) zápisnica o vykonaní domovej prehliadky je ohľadom motorových vozidiel zmätočná;
- e) do podania ústavnej sťažnosti nie je okrem skutočnosti, že stále prebieha dokazovanie, zrejmé, na základe čoho boli motorové vozidlá zaistené;
- f) ak boli orgány činné v trestnom konaní toho názoru, že motorové vozidlá sú výnosom z trestnej činnosti, mali postupovať podľa § 96f Trestného poriadku, avšak tento postup «*“obišli“*» a motorové vozidlá sťažovateľovi odňali nezákonným postupom;
- g) keďže orgány činné v trestnom konaní zaistili motorové vozidlá «*“neprocesným“*» spôsobom, nie je možné podať žiadosť podľa § 425 ods. 2 Trestného poriadku;
- h) zaistené motorové vozidlá predstavujú majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu a samotné zaistenie je nepochybne opatrením zasahujúcim do základného práva na pokojné užívanie majetku.

7. Sťažovateľ upriamuje pozornosť aj na podnet národnej kriminálnej agentúry na zaistenie jeho nehnuteľného majetku, ktorý mu bol vrátený na dopracovanie zo strany krajskej prokuratúry z dôvodu, že v prípade sťažovateľa je potrebné stotožniť nehnuteľnosti a hnutel'né veci, ktoré nadobudol v čase spáchania skutku. Poukazuje na to, že predmetné vyjadrenie krajskej prokuratúry je datované k 31. máju 2021, pričom motorové vozidlá mu boli zaistené 23. januára 2021.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy) a práva „na ochranu vlastníctva“ (čl. 1 dodatkového protokolu) postupom národnej kriminálnej agentúry v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-162/NKA-BA1-2019 v súvislosti s domovou prehliadkou z 23. januára 2021 a postupom národnej kriminálnej agentúry v uvedenej trestnej veci v súvislosti so žiadosťou o vrátenie dotknutých motorových vozidiel v spojení s postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kv 27/19/1100 a jej upovedomením z 28. februára 2022 pri vybavovaní žiadosti o preskúmanie postupu policajta.

9. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

13. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu deľby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

III.1. K namietanému porušeniu práv postupom národnej kriminálnej agentúry v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-162/NKA-BA1-2019 „pri domovej prehliadke dňa 23.01.2021, kedy boli zaistené motorové vozidlá“ [bod 6 písm. d), f) a g)]:

14. Sťažovateľ v obsahu ústavnej sťažnosti (okrem iného, pozn.) namieta, že zápisnica o vykonaní domovej prehliadky z 23. januára 2021 je, čo sa týka skutočností týkajúcich sa dotknutých motorových vozidiel, zmätočná. Zároveň namieta ich nezákonný spôsob zaistenia.

15. V kontexte už uvedených skutočností ústavný súd uvádza, že predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 137/2019, II. ÚS 124/2021).

16. Z ustanovení Trestného poriadku (§ 230 ods. 1) jednoznačne vyplýva, ktorý orgán verejnej moci vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní a práve tento orgán, teda prokurátor, má byť v prvom rade adresátom sťažovateľom predostretých námietok. Prokurátor je totiž v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku oprávnený prípadné nesprávne – nezákonné postupy vyšetrovateľa korigovať.

17. Sťažovateľ teda mal možnosť uplatniť svoju argumentáciu (podľa bodu 14 tohto uznesenia, pozn.) v záujme ochrany svojich práv prostredníctvom podnetu podľa § 210 Trestného poriadku v nadväznosti na skutočnosť, že dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor (§ 230 Trestného poriadku). Z príloh priložených k ústavnej sťažnosti však nevyplýva a sťažovateľ v obsahu ústavnej sťažnosti ani netvrdil, že by obsah zápisnice z domovej prehliadky, resp. celkovo jej nezákonnosť namietal použitím § 210 Trestného poriadku. Zároveň nepreukazoval, že by tento právny prostriedok nevyčerpal z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

18. Vychádzajúc z už uvedených skutočností, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv postupom národnej kriminálnej agentúry v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-162/NKA-BA1-2019 „pri zamietnutí žiadosti zo dňa 14.01.2022 o vrátenie zaistených motorových vozidiel“ v spojení s postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kv 27/19/1100 „pri vybavovaní žiadosti o preskúmanie postupu policajta“ a jej upovedomením z 28. februára 2022 [bod 6 písm. a) až c), e) a h)]:

19. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07, III. ÚS 147/2016).

20. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté upovedomenie krajskej prokuratúry je arbitrárne, nepreskúmateľné, pričom ním nedošlo k náprave „*nezákonného odobratia motorových vozidiel*“. Tvrdí, že do podania ústavnej sťažnosti nie je okrem skutočnosti, že stále prebieha dokazovanie, zrejmé, na základe čoho boli motorové vozidlá zaistené. Zároveň uvádza, že zaistené motorové vozidlá predstavujú majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu a samotné zaistenie je nepochybne opatrením zasahujúcim do základného práva na pokojné užívanie majetku.

21. Pred tým, ako ústavný súd pristúpil k predbežnému prerokovaniu predmetnej ústavnej sťažnosti z dôvodu, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta najmä arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého upovedomenia krajskej prokuratúry, považoval za nevyhnutné najskôr poukázať na charakter tzv. „upovedomenia“.

22. Upovedomenie patrí k procesným úkonom orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdu. Spravidla je reakciou na žiadosť, návrh, podnet alebo iné podanie subjektu trestného konania odlišného od orgánu činného v trestnom konaní. Trestný poriadok ráta s inštitútom upovedomenia nielen ako vyrozumienia na žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku, ale môže ísť napríklad aj o upovedomenie poškodeného o zaistení jeho nároku (§ 50 ods. 6 Trestného poriadku), o upovedomenie obvineného a jeho obhajcu týkajúce sa žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu (§ 79 ods. 3 Trestného poriadku) či upovedomenie obvineného a poškodeného o vrátení vecí [§ 230 ods. 2 písm. d)]. Zo sémantického hľadiska sa upovedomením orgánu činného v trestnom konaní rozumie poskytnutie vyrozumienia o procesnom úkone (vykonanom alebo plánovanom) alebo na základe žiadosti subjektu trestného konania o tom, či je v jeho právomoci vyhovieť podaniu podávateľa a v pozitívnom prípade oznámiť mu rozsah prijatých opatrení. Ak argumenty podávateľa nemožno akceptovať, v upovedomení sa uvedú dôvody, ktoré bránia prijať ním požadované opatrenia. Pokiaľ ide o náležitosti upovedomenia, Trestný poriadok ich nepredpisuje. Samotný obsah a rozsah upovedomenia je tak ponechaný na úvahe jeho spracovateľa. Napriek tomu musí mať upovedomenie orgánov činných v trestnom konaní takú kvalitu, ktorá zodpovedá povahe procesného úkonu, ktorého sa dotýka, obsahu podania podávateľa a osobitostiam trestného konania, najmä jeho štádiu, v ktorom sa poskytuje. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené dodáva, že na inštitút upovedomenia nemožno klásť rovnaké požiadavky, aké sú v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu (resp. judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva) kladené na odôvodnenia právoplatných súdnych rozhodnutí (m. m. IV. ÚS 534/2012, III. ÚS 384/2015).

23. Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že tak jeho judikatúra, ako aj Európsky súd pre ľudské práva považujú právo na spravodlivé súdne konanie za „výsledkové“, to znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016). Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenie práv alebo slobôd v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (m. m. III. ÚS 75/05). Obdobný náhľad sa vzťahuje aj na označené právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vzťahujúce sa na konanie orgánu verejnej moci.

24. Procesné rozhodnutia vrátane zaist'ovacích úkonov v trestnom konaní a na nich nadväzujúcich rozhodnutí o vrátení či odmietnutí vrátenia vecí ústavný súd zásadne podrobuje prieskumu iba vtedy, ak by takéto rozhodnutia (opatrenie či iný zásah) boli spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre sťažovateľa, ktorý bol týmto rozhodnutím (opatrením či iným zásahom) spôsobený, pričom by sa tento nepriaznivý dôsledok musel zároveň vzťahovať na celkový výsledok konania a v ďalšom priebehu konania už by sa nedal korigovať. Ústavný súd tak môže ústavné sťažnosti smerujúce proti takýmto rozhodnutiam, opatreniam či iným zásahom odmietnuť aj pre nedostatok svojej právomoci (m. m. IV. ÚS 437/2021), resp. pre neprípustnosť.

25. Uvedené skutočnosti svedčia v prospech záveru, že ústavný súd musí pristupovať k preskúmvaniu postupu a upovedomení krajskej prokuratúry o parciálnej otázke vrátenia vecí zadržaných v priebehu prípravného trestného konania zdržanlivo. Prípravné konanie je vykonávané pod priebežným dohľadom prokuratúry, ktorá má dbať na dodržiavanie zákonnosti a ústavnosti. Najzávažnejšie zásahy do základných práv a slobôd v prípravnom konaní v zmysle aktuálneho právneho stavu podliehajú súdnemu prieskumu (väzba, zaistenie majetku, pozn.). Dôvod na zásah v súlade s právomocou zverenou ústavnému súdu čl. 127 ods. 2 ústavy by bol preto založený len výnimočne, ak by došlo k neprípustnému zásahu do základných práv a slobôd sťažovateľa. Z hľadiska procesných garancií súdnej a inej právnej ochrany by muselo ísť o kvalifikovaný procesný exces (napr. zjavná chyba výroku, absencia zákonného podkladu, vydanie nepríslušným orgánom, svojvôľa). Z hľadiska hmotného práva by malo ísť o očividný nepomer medzi sledovaným cieľom a použitými prostriedkami na jeho dosiahnutie (m. m. IV. ÚS 437/2021).

26. Z napadnutého upovedomenia krajského súdu vyplýva, že vo veci postupu policajta v súvislosti so žiadosťou o vrátenie motorových vozidiel neboli zistené žiadne porušenia Trestného poriadku. Zároveň príslušný prokurátor uviedol, že vyšetrovateľ postupuje vo veci sťažovateľa bez priet'ahov. Následne sa vyjadril k dvom základným námietkam sťažovateľa, ktoré predniesol v obsahu žiadosti o preskúvanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku. S poukazom na § 99 ods. 1 a § 97 ods. 1 Trestného poriadku uviedol, že nie sú splnené zákonné podmienky na vrátenie zaistených motorových vozidiel, keďže naďalej prebiehajú procesné úkony (dokazovanie) týkajúce sa aj dotknutých hnutelných vecí (motorových vozidiel), na základe čoho konštatoval nedôvodnosť žiadosti o preskúvanie postupu policajta.

27. S poukazom na už uvedené východiská ústavný súd predbežne prerokoval námietky sťažovateľa v bode 6 písm. c) a e) tohto uznesenia, v ktorých v podstate uvádza, že z napadnutého upovedomenia mu nie je zrejmé, na základe čoho boli dotknuté motorové vozidlá zaistené a že ním nedošlo k náprave „nezákonného odobratia motorových vozidiel“. V prípade uvedených tvrdení ide o argumenty smerujúce proti samotnej domovej prehliadke (jej vykonaniu a výsledku, pozn.), ktoré mohol sťažovateľ namietat' už v skorších štádiách trestného stíhania a neuplatňovat' ich až v ústavnej sťažnosti ako podporné argumenty proti napadnutému upovedomeniu krajskej prokuratúry, pričom ich takto neprezentoval ani v žiadosti o preskúvanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku. Zároveň sťažovateľ netvrdil, že by sa účinným prostriedkom nápravy domáhal vyslovenia nezákonnosti domovej prehliadky, resp. takú možnosť ani neuvádzal a z jeho ústavnej sťažnosti a poskytnutých príloh nevyplýva, že by bolo vykonanie domovej prehliadky dosiaľ relevantne spochybnené. V tejto časti teda ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona.

28. V kontexte skutočností uvedených v bode 25 tohto uznesenia sa ústavný súd zaoberal aj ďalšími námietkami sťažovateľa o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého upovedomenia [bod 6, písm. a), b) a h) tohto uznesenia, pozn.]. Ústavný súd však ani v súvislosti s nimi nedospel k záveru podmieňujúcemu jeho kasačný zásah. Keďže napadnutému upovedomeniu zákon nepriznáva povinné náležitosti a predmetom prieskumu krajskej prokuratúry bolo stanovisko vyšetrovateľa o nemožnosti vrátenia motorových vozidiel, ústavný súd sumarizuje, že krajská prokuratúra sa žiadosťou sťažovateľa o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku zaoberala a o jeho výsledku ho vyrozumela. V konkrétnostiach ho pritom informovala o potrebe ďalšieho dokazovania vo veci (pozri aj bod 26 tohto uznesenia, pozn.). Ústavný súd opakuje, že z ústavnej sťažnosti ani jej príloh nevyplýva, že by bola samotná domová prehliadka relevantne spochybnená. Sťažovateľ zároveň ani nepoukázal na dôkaznú situáciu, ktorá by podporila jeho tvrdenia a z ktorej by tak vyplývali skutočnosti odôvodňujúce možný zásah do ním označených práv (bod 1 tohto uznesenia, pozn.). Aj z listu z 31. mája 2022 príslušnej prokurátorky, ktorý má preukazovať pravdivosť jeho tvrdení a na ktorý sťažovateľ poukazuje, vyplývala potreba stotožnenia nehnuteľností a hnutel'ných vecí, ktoré údajne nadobudol v čase spáchania skutkov, t. j. potreba vykonania ďalších procesných úkonov. V tejto súvislosti by pripadalo do úvahy zaoberať sa prípadnými pried'ahmi v konaní, ktoré však sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nenamietal. Ústavný súd akcentuje, že z popisu uznesenia o vznesení obvinenia je však zrejmé, že malo ísť o údajnú rozsiahlu trestnú činnosť, ohľadom ktorej prokuratúra (v upovedomení, pozn.) zároveň konštatovala, že vo veci sa koná bez pried'ahov, ako aj vyhodnotila, že je potrebné vykonať ďalšie procesné úkony. Pokiaľ ide o argumenty sťažovateľa smerujúce k tomu, že dotknuté motorové vozidlá nemohli byť výnosom z trestnej činnosti, z uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré sťažovateľ pripojil k ústavnej sťažnosti, je zrejmé, že v jeho prípade malo údajne ísť o trestnú činnosť „...**najmenej** od decembra 2017 do 23. januára 2021“, t. j. aj z uvedeného dôvodu sa ústavnému súdu nejaví ako svojvoľné konštatovanie o potrebe ďalšieho dokazovania, hoci je potrebné uviesť, že aj inštitút upovedomenia si vyžaduje uviesť minimálne rozhodné skutočnosti tak, aby bolo možné z jeho obsahu vyčítať jeho podstatu. Neznamená to však, že bude rozsiahlou analýzou dôkaznej situácie alebo podrobným rozborom poznatkov orgánov činných v trestnom konaní.

29. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že kritériom pre jeho rozhodovanie musí byť najmä intenzita, s ktorou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a vo väzbe na to zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd. O takúto situáciu však podľa názoru ústavného súdu nejde. Odôvodnenie napadnutého upovedomenia je stručné, ale primerané tomu, že je reakciou na predchádzajúci postup vyšetrovateľa a nemožno ho *prima facie* považovať ani za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Hoci nezohľadňuje detailne všetky argumenty sťažovateľa, v danom štádiu trestného konania ústavne udržateľným spôsobom odôvodňuje potrebu nemožnosti vrátenia dotknutých motorových vozidiel sťažovateľovi vzhľadom na vnímanú potrebu ďalšieho dokazovania, resp. vykonávania ďalších procesných úkonov pre naplnenie účelu trestného konania.

30. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označili sťažovatelia, a to buď pre nedostatok

príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 144/2016, II. ÚS 59/2019).

31. V zmysle všetkých dosiaľ uvedených skutočností je ústavný súd toho názoru, že nemožno prisvedčiť námietkam sťažovateľa o nedôvodnom či arbitrárnom napadnutom upovedomení krajskej prokuratúry. V kontexte sťažovateľom prezentovaných skutočností ústavný súd nezistil takú možnosť porušenia označených práv (bod 1 tohto uznesenia, pozn.), reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, v nadväznosti na čo odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

32. Ústavný súd pre komplexnosť poukazuje na existenciu príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky por. č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní (ďalej len „príkaz generálneho prokurátora“), ktorý upravuje postup prokurátora pri vybavovaní podania, ktorým sa podávateľ domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v predsúdnom konaní alebo preskúmania zákonnosti postupu prokurátora v predsúdnom konaní vrátane postupu spočívajúceho v preskúmaní postupu policajta v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania podľa Trestného poriadku, alebo odstránenia priedahov prokurátora v predsúdnom konaní a ktoré nie je možné považovať za opravný prostriedok alebo iné podanie podľa Trestného poriadku. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti netvrdil, resp. nepreukazoval, že by postup v zmysle uvedeného príkazu generálneho prokurátora využil, avšak vo vzťahu k existencii príkazu generálneho prokurátora ústavný súd vo všeobecnosti konštatuje, že tento príkaz je vyjadrením osobitného oprávnenia generálneho prokurátora podľa § 10 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) vydávať príkazy, pokyny a iné služobné predpisy, ktoré sú záväzné pre všetkých prokurátorov, právnych čakatel'ov prokuratúry, asistentov prokurátorov a ostatných zamestnancov prokuratúry. Také oprávnenie má osobitnú povahu vo vzťahu k ostatným inštitútom zákona o prokuratúre, pričom nejde o opravný prostriedok, ktorý je zakotvený v zákone, nie je všeobecne známa jeho dostupnosť a jeho publikácia ani neprezumuje vedomosť sťažovateľa o jeho existencii. Ústavný súd teda nepovažoval nevyužitie, resp. nepreukázanie aplikácie postupu preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v predsúdnom konaní podľa príkazu generálneho prokurátora v danej veci za prekážku predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti, ku ktorému pristúpil.

33. V prípade namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda pri namietaní porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na to, že tento článok sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (m. m. III. ÚS 206/06, III. ÚS 2/09, II. ÚS 494/2014, IV. ÚS 132/2020). V dôsledku uvedeného je ústavná sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti namietajúcej porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zjavne neopodstatnená a ústavný súd ju preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

34. Ústavný súd pre komplexnosť dopĺňa, že návrh na začatie konania obsahuje aj formálny nedostatok v podobe odkazu na ustanovenia v súčasnosti už zrušeného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, ktorý už nie je platným a účinným právnym predpisom upravujúcim konanie pred ústavným súdom (tým je zákon o ústavnom súde). Táto skutočnosť však sama osebe nemala vplyv na posúdenie toho, či bolo možné návrh prijať na ďalšie konanie, pretože rozhodujúcim bolo, či samotný obsah návrhu spĺňa náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde. Každé podanie totiž ústavný súd posudzuje podľa jeho obsahu (§ 39 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

35. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2022

Miloš Maďar
predseda senátu